

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
24 У 16119/21
16.03.2023. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Богдановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Миње Бикички, чланова већа, са судским саветником Аном Ковачевић, записничарем, у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије, Секора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Нови Сад, ради поништаја решења број: 43-00-00052/2021-39 од 11.06.2021. године, у предмету утврђивања накнаде за заштиту и унапређивање животне средине, у нејавној седници већа одржаној дана 16.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ** решење Министарства финансија Републике Србије, Секора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Нови Сад, број: 43-00-00052/2021-39 од 11.06.2021. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Општинске управе општине Ковачица, Одељења за финансије, буџет и локалну пореску администрацију, Одсека локалне пореске администрације број: 501-24/627/2020 од 17.12.2020. године. Наведеним првостепеним решењем се тужиоцу, као средњем правном лицу, за средњи степен негативног утицаја, за делатност производња млинских производа (С1061), утврђује висина годишњег износа накнаде за заштиту и унапређивање животне средине за 2020. годину у укупном износу од 250.000,00 динара. Истим решењем је утврђено да је износ накнаде обвезник дужан да плаћа у 12 једнаких месечних рата, у року од 15 дана по истеку месеца, у износу од 20.833,33 динара; да је доспеле а неизмирене обавезе обвезник дужан да уплати у року од 15 дана од дана достављања решења; да се накнада за заштиту и унапређивање животне средине уплаћује на рачун и на начин ближе одређен самим решењем; да се на износ утврђене обавезе и аконтације који нису плаћени у прописаном року обрачунава и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној

стопа Народне банке Србије, увећаној за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од 100; да уколико обвезник доспеле а неизмирене обавезе не плати у прописаном року, наплата ће се извршити принудним путем а трошкови принудне наплате падају на терет обвезника; да је до утврђивања накнаде за 2021. годину обвезник дужан да плаћа аконтацију у висини месечне обавезе за претходну годину; да жалба не одлаже извршење решења.

Тужилац је дана 22.07.2021. године поднео тужбу Управном суду, у којој наводи да је у жалби изјављеној против првостепеног решења, којим му је утврђена предметна накнада, истакао да на територији општине ... поседује млин и силос у ... и магацин у ..., али да ови објекти нису у функцији и да не раде више година уназад, због чега нема штетног утицаја на животну средину, па самим тим ни обавезе плаћања накнаде. Поред тога, истакао је да је износ накнаде од 250.000,00 динара супротан члану 2. Уредбе о критеријумима за одређивање активности које утичу на животну средину према степену негативног утицаја на животну средину који настаје обављањем активности и износима накнада, будући да је и од Града Панчева добио решење којим му је утврђена обавеза по истом основу и у истом износу. Тужени орган је оспореним решењем изјављену жалбу одбио, а није оценио све наводе жалбе, нити је дао разлоге због којих их сматра неоснованим, већ је само уопштено цитирао одредбе Закона о накнади за коришћење јавних добара и наведене уредбе. Такође, тужени орган није дао одговор ни на питање како може бити негативног утицаја на животну средину када објекти у ... не обављају делатност. На основу изнетог, предлаже да суд донесе пресуду којом се тужба уважава, поништава решење туженог и предмет враћа на поновно одлучивање.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима изнетим у образложењу решења. Предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган, у поступку по жалби, позивајући се на одредбе Закона о накнадама за коришћење јавних добара и одредбе чл. 2. и 3. Уредбе о критеријумима за одређивање активности које утичу на животну средину према степену негативног утицаја на животну средину који настаје обављањем активности, износима накнада, утврдио да је првостепено решење, којим је тужиоцу утврђена висина годишњег износа накнаде за заштиту и унапређивање животне средине за 2020. годину у износу од 250.000,00 динара, правилно и законито, а да су жалбени наводи неосновани и без утицаја на другачију одлуку. Ценећи наводе жалбе да тужилац поседује објекте на територији општине ..., у ... и у ..., који нису у функцији више година, због чега нема негативног утицаја на животну средину, па самим тим ни основа за одређивање предметне накнаде, тужени

је констатовао да је тужилац правилно разврстан у средње правно лице, да је правилно утврђено да његова делатност, сагласно Прилогу II наведене уредбе, има средњи утицај на животну средину, те да је чланом 3. исте уредбе прописана накнада у износу од 500.000,00 динара. Ценећи жалбене наводе да је износ накнаде од 250.000,00 динара одређен супротно члану 2. уредбе, тужени је нашао да су неосновани, те да је износ накнаде утврђен у складу са одредбама члана 3. ст. 5. и 6. уредбе. Имајући у виду наведено, тужени орган је сагласно члану 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији одлучио као у диспозитиву решења.

Одредбом члана 2. став 1. Уредбе о критеријумима за одређивање активности које утичу на животну средину према степену негативног утицаја на животну средину који настаје обављањем активности, износима накнада, условима за њено умањење, као и о критеријумима који су од значаја за утицај физичких лица на животну средину (“Службени гласник РС”, бр. 86/19 и 89/19) прописано је да се критеријуми за одређивање негативног утицаја активности које утичу на животну средину правних лица и предузетника утврђују у оквиру претежне делатности коју обавља обвезник накнаде. Ставом 2. истог члана прописано је да се под претежном делатношћу, у смислу ове уредбе, сматра она делатност која је регистрована код Агенције за привредне регистре као и делатност чијим је обављањем правно лице и предузетник остварио највише прихода у години која претходи години за коју се врши утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине. Ставом 3. истог члана прописано је да се према степену негативног утицаја на животну средину активности правних лица и предузетника деле према делатности на оне које имају: 1) велики утицај на животну средину; 2) средњи утицај на животну средину; 3) мали утицај на животну средину. Ставом 4. прописано је да су делатности разврстане према критеријумима из става 3. овог члана наведене у Прилогу, који је одштампан уз ову уредбу и чини њен саставни део. Ставом 5. прописано је да у случају да једно правно лице или предузетник обавља активност на територији више јединица локалне самоуправе, накнаду за заштиту и унапређивање животне средине, обрачунату у складу са чланом 3. ове уредбе плаћа тако што се укупан износ тако обрачунате накнаде дели укупним бројем јединица локалне самоуправе на чијој територији обавља претежну делатност. Ставом 6. прописано је да износ обрачунат у складу са ставом 5. овог члана, не може бити виши од 0,4% годишњег прихода обвезника накнаде у години која претходи години за коју се врши утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине.

Одредбом члана 3. став 2. наведене уредбе прописано је да износ накнаде за заштиту и унапређивање животне средине за правна лица и предузетнике чија активност у оквиру делатности има средњи негативни утицај на животну средину износи за: 1) велика правна лица 1.000.000,00 динара; 2) средња правна лица 250.000,00 динара; 3) мала правна лица 100.000,00 динара; 4) микро правна лица и предузетника 10.000,00 динара. Ставом 4. истог члана прописано је да се разврставање правних лица и предузетника на велика правна лица, средња правна лица, мала и микро правна лица у смислу ове уредбе врши сходно закону којим се уређује рачуноводство. Ставом 5. прописано је да се износ накнаде из ст. 1-3. овог члана, утврђује за календарску годину.

Одредбом члана 141. став (4) Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16) прописано је да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по налажењу Управног суда, основано се наводима тужбе указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Наиме, имајући у виду цитирану одредбу члана 3. став 2. тачка 2) наведене уредбе, не може се узети као правилан закључак туженог да предметна накнада за тужиоца, као средњег правног лица чија активност у оквиру делатности има средњи негативни утицај на животну средину, износи 500.000,00 динара на годишњем нивоу. Поред изнетог, наведено је у супротности са оценом туженог да је првостепено решење, којим је предметна накнада утврђена у износу од 250.000,00 динара, правилно и на закону засновано. Такође, не може се узети као правилан закључак туженог, изнет у оквиру оцене жалбених навода, да је износ предметне накнаде утврђен у складу са одредбама члана 3. ст. 5. и 6. уредбе, будући да наведени члан уредбе има укупно 5 ставова. На описан начин, по оцени суда, учињене су битне повреде правила поступка прописане цитираним чланом 141. став (4) Закона о општем управном поступку, јер разлози из образложења оспореног решења не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву.

Са изнетих разлога, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу ове пресуде, тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење о жалби тужиоца, придржавајући се примедби суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 16.03.2023. године, 24 У 16119/21

Записничар
Ана Ковачевић,с.р.

Председник већа - судија
Гордана Богдановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ